

Η κηδεία του γερο-Αυξέντιου, μια αναστάσιμη ημέρα (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LRTW80>]

Αγαπούσα τον Γέροντα Αυξέντιο και απορούσα, πως δεν είδα τίποτε για τα τελώνια που γνωρίζουμε, ότι έρχονται να φοβερίσουν την Ψυχή. Αγωνιούσα λοιπόν, τι συνέβη με την ψυχή του Γερο Αυξέντιου. Μετά μία εβδομάδα, είδα στον ύπνο μου τον Παππού και τον ερώτησα:

-Πάτερ Αυξέντιε, πως πέρασε η ψυχή σου τα τελώνια; Δεν σε ενώχλησαν;

-Κανένα από τα δαιμόνια δεν μπόρεσε να με πλησιάση, πάτερ Ν. Ήταν αγριεμένα, διότι δεν μπόρεσαν να κάνουν αυτά που ήθελαν. Με απειλούσαν χωρίς να μπορούν να μου κάνουν κακό. Αχ τι μας έκανες με τις προσευχές σου, με τις νηστείες σου, με τις μετάνοιες και αγρυπνίες σου... Μ' αυτά τα λόγια με αγριοκύτταζαν, χωρίς να μπορούν καν να με πλησιάσουν. Μόνο ένα δαιμονάκι της πορνείας τόλμησε να έλθη στα πόδια μου και μου είπε: «Εγώ θα σ ενοχλώ μέχρις ότου φθάσης στον οίκο του πατέρα σου».

Η ημέρα της κηδείας του, ήτο πράγματι μία ανάστασιμη ημέρα. Χαρμόσυνο γεγονός η μετάστασις της ψυχής του Γέρο Αυξέντιου, γι' αυτό και αυθόρμητα τον προπέμψαμε με το «Χριστός Ανέστη..» που αντήχησε σε όλη την γύρω περιοχή, ως ύμνος θριάμβου.

Η αίσθησις ότι τον έχουμε ανάμεσά μας, είναι πάντοτε δυνατή. Ο Πανάγαθος Θεός, θέλοντας να μας βεβαιώσει, ότι ο μακαριστός Γέροντας σώθηκε, και

δοξάσθηκε, έδωσε αρκετά σημεία σε ωρισμένους αδελφούς προς παρηγορίαν μας και δόξαν του Αγίου Ονόματός του.

Ο αδελφός της Μονής μας π. Θ. όταν διακονούσε το έτος της κοιμήσεως του Παππού, το 1981, στο αμπέλι, μπήκε ένα απόγευμα στο εκκλησάκι της Καλύβης του για να προσευχηθή. Αυθόρμητα του ήρθε μία ερώτησις στον νου του: Ο Παππούς τότε είχε κοιμηθεί πριν τρεις μήνες: «Άραγε Χριστέ μου, έχει σωθεί ο Γέρο Αυξέντιος; Ξαφνικά είδε να κινούνται όλα τα κανδήλια των Αγίων του Τέμπλου πολύ χαρμόσυνα.

Αυτό επανελήφθηκε.

Ο κηπουρός Αδελφός κατέβηκε στο Μοναστήρι και ανεκοίνωσε το φαινόμενο στον Ηγούμενο π. Γεώργιο. Υπέθεσαν μήπως ήταν τα παράθυρα ανοικτά και εκινούνται τα κανδήλια με τις αλυσίδες μαζί. Ήλθαν και οι δύο.

Καθώς μπήκαν στο εκκλησάκι του αγίου Γεωργίου του αμπελιού, και πάλι είδαν να κινούνται όλα τα κανδήλια μόνα τους. Εκατάλαβαν πλέον ότι ήτο πληροφορία του Θεού ότι ο Γέρο Αυξέντιος ανεπαύθη και μάλιστα σε καλό τόπο.

Μία άλλη φορά μετά την κοίμησιν του Γέρο Αυξεντίου ήλθε στην Μονή μας ο ερημίτης Μοναχός π. Γ. από τα Καυσοκαλύβια. Τότε ο γράφων, ήμουν αρχοντάρης και για ευλογία, έβαλα τον π. Γ. στο δωμάτιο όπου εκοιμήθη ο Γέρο Αυξέντιος. Του επεξήγησα ότι στο τάδε κρεβάτι κοιμήθηκε προ μηνών ο τάδε Γέροντας.

Εκείνος ιδού τι μας γράφει, μετά από όσα έζησε: «Αφού έκλεισα την πόρτα και πλησίασα το κρεβάτι του, σκέφθηκα μέσα μου και είπα: “Άρα γε τι αρετή να έχη ούτος ο Γέρων; Υψώσας το όμμα της καρδιάς μου προς τα άνω, είπα Κύριε ο Θεός μου, εάν ούτος ο Μοναχός είχε αρετή στην ψυχή του και εύρε παρρησίαν ενώπιόν σου, δος μοι σε παρακαλώ να ελαφρώσουν οι πόνοι της παμμίαρης κεφαλής μου.

Στραφείς προς τον μακαρίτη, είπα: “Πάτερ Αυξέντιε, εάν η αρετή σου εύρε παρρησίαν προς τον Κύριον, θεράπευσόν μου σε παρακαλώ, όσο είναι δυνατόν, την ζάλη και τον καύσωνα της ανοήτου μου κεφαλής, και σταυρώσας το μαξιλάριον και την στρωμνήν, ξάπλωσα και εκοιμήθην. Στη κατάλληλη ώρα ήλθε ο ρηθείς αδελφός και με εξύπνησε. Παρετήρησα κάποια ελάφρωσι επάνω μου, αλλά επειδή ήμουν από τον ύπνο, δεν έδωσα μεγάλη σημασία.

[Συνεχίζεται]